

Směnečný platební příkaz, jímž bylo tuzemci uloženo zaplatiti říšsko-německému věřiteli 2.000 ř. m., byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nesprávné právní posouzení spatřují dovolatelé v tom, že odvolací soud stejně jako soud procesní dovozoval možnost placení v tuzemské měně z předpisů § 33 odst. (2) směn. zák., že však nedbal devisových předpisů, jmenovitě nařízení ze dne 2. prosince 1931 čís. 179 sb. z. a n. a opatření Národní banky uvedeného pod čís. 41/32 sb., vydaných na základě zákona, podle nichž také v tuzemsku smějí se jakékoli platy pro cizozemce konati jen se svolením Národní banky, jehož prý si žalobce neopatřil, a že tuto jeho námitku nevyřídil. Než rozsudek, kterým se v zásadě uznává platební povinnost žalovaných, nedotýká se nijak povinností stran plynoucích z devisových předpisů, a dovolatel marně poukazuje ku rozhodnutí Rv I 148/33, čís. sb. 12414, kde šlo v podstatě o jiné otázky; tam totiž šlo o placení vyrovnacích částek na směnku, která nebyla ještě presentována, a kde věřitel směnečný byl v cizozemsku. V souzeném případě však jde o placení na směnku, která v prvopisu byla k žalobě připojena, tedy k placení presentována. Byla-li rozsudkem zásadně vyslovena povinnost žalovaného k placení s účinkem ex tunc, pak je tím také vysloveno, že bylo jeho povinností postarati se o to, by tomuto svému závazku rozsudkem uznanému mohl vyhověti, chce-li se vyhnouti exekuci, a že měl tak učiniti již dříve, by své povinnosti nyní uznané byl mohl učiniti zadost hned v den splatnosti. Nepostaral-li se žalovaný ani nyní o to, by tato překážka byla odstraněna, bude věcí žalobcovou, by se o to postaral případně s pomocí exekučního soudu a to na útraty žalovaného.

Čís. 12979.

Návrh na opětnou dražbu nepřepokládá právoplatnost rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R II 390/33.)

Návrh knihovní věřitelky, by byla povolena opětná dražba nemovitosti, soud první stolice zamítl, ježto pohledávka navrhovatelky byla převzata vydražitelem k hotovému zaplacení a ježto rozvrhové usnesení dosud nenabylo právní moci. Rekursní soud povolil opětnou dražbu. D ů v o d y: Podle § 154 ex. ř. zahájí se k návrhu opětná dražba nemovitosti na náklad a na nebezpečí obmeškalého vydražitele, který nezapravil včas a řádně nejvyšší podání. Tento návrh může býti učiněn i každým věřitelem, jehož pohledávka jest na nemovitosti právem zástavním zajištěna. V souzeném případě byl návrh na povolení opětné dražby učiněn knihovní věřitelkou, které bylo podle právoplatného rozvrhového usnesení ze dne 5. května 1932 z nejvyššího podání k hotovému zaplacení přikázáno 1.464 Kč. Vydražitel nemovitosti

nesložil kromě vadia nejvyšší podání podle dražebních podmínek u soudu. Jeví se tedy býti návrh knihovni věřitelky na povolení opětne dražby odůvodněným a byl tento návrh neprávem zamítnut z důvodu, že pohledávka navrhovatelky 4.000 Kč byla převzata na nejvyšší podání vydražitelkou a že spor, který byl zahájen následkem odporu, není ještě právoplatně skončen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nápadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu, pročež se odkazuje na jeho správné důvody, které nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu, k nimž se podotýká, že knihovni věřitelka byla podle § 6 dražebních podmínek k návrhu na opětnou dražbu oprávněna, poněvadž má pohledávku na vydražené realitě knihovně zajištěnou (§ 154 ex. ř.) a není zákonného ustanovení, podle kterého by návrh na opětnou dražbu předpokládal právoplatnost rozvrhového usnesení.

Čís. 12980.

Při odhadu obytného domu nemohl býti vzat zřetel k možným budoucím důsledkům nové úpravy ochrany nájemců, podle níž ochrana pro některé byty v odhadovaném domě pominula, a nebylo najmě přípustné, aby u těchto bytů, ač byly v době odhadu pronajaty, bylo použito ustanovení § 20 odst. 2 starého a § 21 odst. 1 nového odhadního řádu o výpočtu kapitalisovaného výtěžku místností v době odhadu nepronajatých.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R II 394/33.)

V exekučním dražebním řízení byl proveden odhad domu dne 19. srpna 1932. Odhadní cena nemovitostí byla soudem stanovena 10. října 1932. Dražební rok nařízen na 12. ledna 1933 a se zřetelem na zákon čís. 1 z roku 1933 se změnou dražebních podmínek přeložen na 3. března 1933. Na návrh vymáhající strany nařídil exekuční soud nový odhad nemovitostí, zrušiv zároveň dražební rok. Na stížnost dlužníkovu však rekursní soud toto rozhodnutí změnil a zamítl návrh na nový odhad nemovitostí, takže prvý soud nařídil opětne dražební rok na 22. června 1933. Dne 7. června 1933 povinný dlužník navrhl sám provedení nového odhadu nemovitostí, tvrdě, že se značně změnily předpoklady, na nichž prý odhad byl vybudován. Poukazuje na to, že byty v prodávaném domě podléhaly v době odhadu ochraně nájemníků, avšak podle zákona čís. 54/1933 od 1. října 1933 budou z této ochrany vyňaty, takže od té doby bude lze docílití ryzí činže značně vyšší. Právě tento čistý roční výnos jest podkladem odhadní hodnoty. **E x e k u č n í s o u d** vyhověl návrhu s poukazem k tomu, že hospodářské poměry se změnily. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh dlužníka na opětne provedení odhadu nemovitostí. **D ů v o d y:** Z návrhu samého jest vidno, že ani v době návrhu povinného dlužníka ani v době rozhodnutí exekučního soudu